

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΤΡΕΙΣ ΑΡΡΟΣΤΕΙΕΣ

(Παραμύθι της Κορώνης)

Μιά φορά π' ήταν καιρό ζούσε ένας τσοπάνης που είχε την στένη του έξω απ' το χωριό. Δίπλα στη στένη, είχε π' ένα σπινάκι όπου παδόνανε ο ίδιος. Ένα βράδυ, έλειπ που ήταν έτοιμος να πλαγιάσει, άκουσε να τον βροντάνε δυνατά την πόρτα.

— Ποιάς είν; φωνάζει.
— 'Ανοίξε!
'Ανοίγει ο τσοπάνης και βλέπει μιά μαυροφόρα γυναίκα.
— Ποιά είσαι; της λέει. Τι θέλεις;
— 'Εγώ είμαι η Βλογιά, τον άπανταίς έλειψη και ήρθα να μου δώσης το καλύτερό σου άρνι γιατί άλλωδης θα σε πιάσω και θα πεθάνης. Δάσε μου το λοιπόν γιά να σ' άρψισω.
Σπρώθεται λίγη ώρα ο τσοπάνης π' ύστερα της λέει:

— 'Εγώ, κυρά μου, καθώς θυμάμαι και ο ίδιος και παθώς μου τό έχει πη και η μάνα μου, την βλογιά την έχω βγάλει μ' έτσι δαν φοβάμαι πια να την ξαναβάλω, π' αν την βγάλω θα την βγάλω έλαφρά. Λοιπόν φέγα και πήγαμε στο καλό, γιατί δαν σ' έχω άνάγη.
Σηκώνεται λοιπόν η βλογιά και φεύγει από κει πού ήρθα. Πάει να πλαγιάσει πάλι ο τσοπάνης, άλλα δέν είχε άπομή πλείους τό μάτια του π' άνοιξε να τον χτυπούνε πάλι την πόρτα.
— 'Αι στο καλό, λέει. Ποιάς είνε πάλι τούτος;

'Ανοίγει την πόρτα και βλέπει πάλι μιά μαυροφόρα γυναίκα.
— Ποιά είσαι, κυρά μου; τη ρωτάει. Τι θέλεις από μένα τέτοια ώρα;

— 'Εγώ, του λέει έλειψη, είμαι η διαφθερτίς και ήρθα να μου δώσης το καλύτερό σου άρνι γιατί άλλωδης θα σε πιάσω και θα πεθάνης.
'Αναθυμάται έλειπος λίγη ώρα και της άπανταίς ύστερα:

— Κυρά μου, έχω, καθώς μου έχει πη η μάνα μου και παθώς θυμάμαι και ο ίδιος, την διαφθερτίη την έχω βγάλει σάν ήμουνα μικρό παιδί και τώρα είν' άδύνατο πια να την ξαναβάλω. Λοιπόν σφες στην εύχη γιατί δαν σ' έχω άνάγη.

Παίρνει το φύσημά της και η διαφθερτίς και φεύγει. Πέφτει ο τσοπάνης γιά να κοιμηθή λιγάκι. Ότι έπόντες να τον πάρη ο ύπνος π' άνοιξε πάλι να τον βροντούνε την πόρτα.
— Μπα! τι εύχη θεού είνε τούτο άπόψε, λέει. Δέ θα μ' άρψισον άπόψε να ήσυχάσω μιά στιγμή!

'Ανοίγει την πόρτα, βλέπει πάλι μιά μαυροφόρα.
— Ποιά είσαι έδω κυρά μου, την ρωτάει. Τι θέλεις από μένα;

— 'Εγώ, του λέει έλειψη, είμαι η Πανούσλα και ήρθα να σε πάρω. 'Αν ήμωσ μου δώσης το καλύτερό σου άρνι, τότε δέν θα σε παρλώξω.

Έβου ο τσοπάνης τό κεφάλι του, συλλογίζεται κάμποση ώρα. Δέν την είχε βγάλει την πανούσλα!
— 'Ελα, της λέει, να στο δώσω τό άρνι.

στυνόμος έβαλε λυτούς και θεμένους να τον παρακαλέσουν να τον άρψισον στο 'Αργος, όπου είχε πηήματα. 'Ο Πλατούτσας έκάμφθη, άλλα ήθελε και να κερφήση τον άλλοποδασάλο άστυνόμο. Του έγραψε λοιπόν να μείνη ήσυχος γιατί δέν θα μετασθθ, και ότι την Κυριακή θα έλθω στο 'Αργος και να τον περιμένη στο σταθμό με όλη την άστυνομική δύναμη. 'Ο άστυνόμος έπροθυμοποιήθη να έκτελέση τη βουλοεισή διαταγή. Τήν Κυριακή τό άπόγευμα όλη η άστυνομική δύναμη ήταν παρατεταμένη στο σταθμό. Τό τραίνο φτάνει. 'Ο Πλατούτσας καταβαίνει από τό βαγόνι, δέχεται τό χειροκλήματα των φίλων του, δέν άπαντά ούτε λέξη στις δουλικές φιλοφρονήσεις του άστυνόμου, ο οποίος τον συνοδεύει πομπωμεσιαζόμενος ως στο άμάξι. Έκει ο Πλατούτσας, δείχνοντας στον άστυνόμο την άδεια θέσι, πλάη στο όπισθο του άραξηλάτη και του λέει αούτηρά:

— 'Ανέβα πάνω! ...

'Ο άλλος άστυνόμος άσπαράλωσε στη θέσι του λακί, μ' έτσι ο Πλατούτσας έμπήκε θριαμβευτικώς στην πύλη του 'Αργους! ...

το άρνι μου.
Παίρνει λοιπόν δρόμο ο τσοπάνης και μινάει κατά τό χωριό του. Της σήγες, σάν πονεζόγυμνα να φθάση άκουσε την κάμπανα και βροθόσε νερούκι.
— Ποιάς πέθανε; ρωτάει.
— 'Ο άδελφός σου, του λέει.
Τότε κατάλαβε πως όλα του στο είχε πη η πανούσλα ήσαν άληθεια. Πήγε στον τόπο τ' άδελφού του, γονάτισε π' έλαμω, μ' έπειτα ξέννοιαστος πια γλάνθησε την ζωούλα του και έζησε έκατό χρόνια και κερσισσότερα έχοντας και τ' άρνι του...
Γεωργία Τερσούλη
(Από ανέκδοτον λαογραφικήν συλλογήν)

ΣΤΡΑΤΗΓΩ ΠΟΥ ΚΑΙΝΕ ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Φίλιππος, ο γενναϊκόδελφος και άρχιστράτηγος του αυτοκράτορος Μαυρομίου, πορευομαζόμενος γιά μιά μάχη, άρχισε έλαφρα να πλάη σάν μικρό παιδί. 'Ερωτηθείς τότε γιά ποιά λόγο πλείει έτσι, άπάντησε. — 'Εθνήθη τούς άνδρας που θα σκοπεύθουν εις την μάχη η όποία θα δοθθ μετ' όλίγων! Και ο στρατόαρχης της Σαξωνίας έφαινετο πολύ λυπημένος και σμυθωμένος όλίγων ηωθ της μάχης της Λουφάλης, όταν δέν τον ρώτησαν γιατί είνε μελαγχολικός, άπάντησε διά τών έξης στίχων του άρχαίου τραγουδιού: 'Ονειρέψου, όνειρέψου, Κρητισέ, αούθ τη σκληρή νύχτα που ύπηρεθι για έναν όλόκληρο λαό, μιά νύχτα αιώνια, όνειρέψου εις κρηυγές τών νιχτών, συλλογίσου εις κρηυγές τών νικημένων! ... Πόσον θα θρηνούσαν άλήθεια αυτοί οι στρατηγώ θι ζούσαν στον Πανευρωπαϊκό πόλεμο.

